

EL BON ONCLE HOMER

per Nunnally Johnson

Pensava que sabia tot el que cal de criatures (Teòricament, si). Però el dia que va haver de tenir cura de la seva neboteta, es va convèncer del seu error.

— Acabo de rebre un telegrama — explicava Myra Conklin al seu germà, per telèfon. — No tinc temps per a parlar amb la meva germana, ni tampoc amb Ester. Però et puc garantir que la nena no et molestarà gens. Tot el que has de fer és deixar-la jugar tranquil·lament tota la tarda, i posarla al llit a les set.

— Està bé, perfectament bé — assegurà Homer, parpellejant nerviosament darrera les ulleres — no et preocupis.

— He de marxar ràpidament si vull aconseguir l'últim tren. És l'únic que puc agafar, però demà a la tarda ja podré ésser aquí. Procura de no donar-li caramels; pot menjar alguna verdura fresca per a sopar. Ester ja et portarà la medicina. Dóna-li una culleradeta de les de cafè abans d'anar a dormir.

— Vés-ten tranquil·la, Myra.

— L'hi diràs a Muryel, veritat? Suposo que no et serà cap molèstia. Max m'ha telegrafiat que era absolutament necessari que jo estigués allí per a signar l'escriptura. Explica-li. I demà a la tarda, en tornar, passarem a recollir la nena.

Myra s'acomiadà, i Homer restà amb aire pensívol, mentre el seu interès creixia. Era jove (vorejava els vint-i-set anys), greu i estu-

diós. Entre la família hi havia la creença que la seva mentalitat no era tan llúida com calia que fos. Això no vol dir que oblidés la seva cultura, ja que llegia com a mínim noranta vegades més volums que tota la família aplegada, incloent-hi els parents llunyans. No tenien fi ni compte les més ben considerades teories modernes que ell tenia resoltes. Ell — deia — no feia més que mantenir-se a l'alçària de les circumstàncies. En els darrers temps, per exemple, havia estat ocu-

pat amb els nous llibres referents a actituds morals, en les diferents menes i formes sensibles, en el canvi de condicions entre l'home i la dona, i en la justa unió entre els dos sexes. I s'hi interessava com a preparació pel casament que algun dia pogués fer; tant, que no li quedava temps per a parlar amb cap noia.

— Cal afrontar els temps — solia dir a la seva germana Muryel, que era vídua i indiferent a les noves orientacions. — Les condicions actuals no són iguals a les passades. En els darrers anys, els psicòlegs i els psicoanalítics han revolucionat completament les relacions humanes. Regles intel·ligents en lloc de casualitat i ignorància. Estudi, sobretot estudi.

Muryel, tenia deu anys més que el seu germà, i infinitament més sentit pràctic. Així, doncs, en havent penjat l'aparell, Homer s'encaminà a la cuina, on la seva germana estava aprofitada en aquelles feines domèstiques que mai no tenen fi. No parlà directament, tenia por que la seva veu traís la vaga excitació que sentia.

— Vet aquí com ens està permès d'alleugerir d'un pes la nostra germana — digué.

— En què? — féu ella.

— Ens tramet la petita Eunice per tal que passi la nit aquí.

Muryel deixà els fogons i es girà estranyada.

— Max li ha telegrafiat perquè anés a Londres immediatament. Ha de signar una escriptura demà al matí.

No havent-hi més que dir, Homer anà al saló i, indiferent, abastà set llibres d'un prestatge. Els deixà damunt d'una tauleta. En prengué només un, que fullejà ràpidament, com per a refrescar la memòria abans de fer un assaig. Fet això, s'aixecà i tornà a la cuina.

— Saps, Muryel? — li digué seriosament. — Em sembla que aquest no és un assumpte per prendre-se'l rient.

— Es que jo ric, per ventura? — fou la resposta.

— No vull dir això. Vull dir que l'educació d'un infant durant els seus anys formatius, encara que sigui per molt poc temps, com ara, és una cosa greu i important. Estic convençut que molt poques persones es fan càrrec d'això.

La germana se'l mirà amb força curiositat.

— De quines grans experiències maternals — li preguntà a la fi —, surten aquestes profundes observacions referents a l'educació i cura dels infants?

— Suposo que tu mai no hauràs llegit a Schoegl?

— No — confessà Muryel.

— El Dr. Smith és tot el més lluny que he arribat.

— Bé, si tu haguessis llegit a Schoegl, series capaç de comprendre el que vull dir... Fer exemple, les païsses. Suposo que tu encara creuràs que cal pegar a la quitxalla?

— Què vols quet digui, segons...

— Això, això! — exclamà Homer. — Força, violència, trencar la voluntat de les criatures! Quina equivocació! No has pensat mai que significa pegar a una delicada i sensitiva personalitat, en el període de formació! ¿Segurament et sorprendrà si et dic que Schoegl ha descobert una mania homicida promoguda directament per les pallisses aplicades durant la infància?

— Vaig comprendre — digué Muryel. — Però, qui devia ésser aquest geni anomenat Schoegl?

— Ludwig Schoegl és la més gran autoritat vivent en l'educació de les criatures; però, naturalment, tu no deus saber res de tot això — li replicà amb tota la ironia que la seva educació comportava. — Si haguessis llegit el seu llibre *La racionalitat de la intel·ligència de la Criatura* t'adonaries que és veritaderament criminal no tractar dolçament les criatures, almenys durant el seu període formatiu.

— Mira — digué de sobte, Muryel — m'agradaria saber perquè m'estàs il·luminant sobre la psicologia del nen.

— T'ho explico, perquè Eunice ha d'ésser tractada d'una manera racional encara que només estigui aquí un dia. Vull fer-te adonar de les coses, aparentment puerils, que exposa el psicòleg, i que poden deixar una permanent i ben definida impressió en la mentalitat de l'infant. Explica d'un xicot que va assassinar un home que es deia Forner. Tothom es va pensar que era degut a què l'anomenat Forner, s'havia escapat amb la dona d'aquell xicot. Però Schoegl el va agafar pel seu compte, el va psicoanalitzar, i pogué demostrar d'una manera ro-